

СЪДЪРЖАНИЕ

Как се появило слънцето	7
Месечината бумеранг	8
Времето на сънищата	10
Как се появили зверовете, птиците и рибите	12
Раждането на пеперудите	13
Мурегу кукумявката и Балу месечината	15
Страшният трус и голямата вода	16
Кучетата на Балу	17
Рола-Мано и Вечерната звезда	19
Варамбула	21
Седемте сестри	23
Откъде идва студът	26
Солената вода	28
Мястото на белия евкалипт	32
Великото наводнение	34
Как откраднали огъня от какадуто Мар	37
Малкият бънйъп	40
Двупръстите съдници	42
Каменните жаби	44
Бугудугада, дъждовната птица	47
Страшното заклинание	49

Хови	52
Как се появила червената прах	54
Фонтанът на кита и ресните на медузата	56
Жената дьогон	59
Момичето и змията	60
Присмехулникът и черните хора	62
Миражите на Уида	65
Рибешка история	72
Билбер и Маира	74
Как се появила торбата на кенгуруто	76
Братята Уинжарнин и мравките	79
Как се появил бумерангът	82
Скалата Нимбува	84
Пътуването на Юнекара	86
Как се появила свирещата дъсчица	90
Черните лебеди	93
Защо жабите се крият във водата	97
Как се появили черните патици и какадуто	98
Гласът на Великия дух	100

КУЧЕТАТА НА БАЛУ

Една нощ Балу месечината се вгледала в земята да види дали някой не се движи. През времето, когато земните хора спели, тя си играела със своите кучета. Наричала ги *кучета*, но на земята им казвали *змии*. Били три: черната змия, тигровата змия и тайпанът.

Балу видяла десетина черни души, които прекосявали един поток, и им извикала:

– Стойте! Пренесете моите кучета през потока!

Ала макар да харесвали Балу, черните хора мразели кучетата ѝ, защото, когато водела любимците си на земята, те хапели смъртоносно не само земните кучета, а и стопаните им. Затова казали:

– Не, Балу, няма да го направим, защото твоите кучета може да ни ухапят. А те не са като нашите кучета, от ухапването им се умира!

Балу отвърнала:

– Ако ме послушате, ще умрете, но после ще се върнете към живота, няма да умирайте завинаги, както става сега. Гледайте!

Тя хвърлила парче кора от дърво във водата и рекла:

– Гледайте как кората изплува на повърхността. – Така ще стане и с вас, ако ме послушате: първо ще потънете надолу, после ще се появите отново на повърхността. Ала ако сте толкова глупави, че не преведете моите кучета през потока, ето какво ще ви се случи!

И Балу хвърлила в потока камъче, което потънало. Въпреки това черните хора казали:

– Не можем да го направим, Балу. Страх ни е от твоите кучета!

– Тогава ще слеза на земята и сама ще ги пренесе, за да се уверите, че са безобидни и нищо не ви заплашва!

И месечината слезла на земята с черната змия, увита около едната ѝ ръка, тигровата змия – около другата ръка, а тайпанът – увит около шията ѝ. Пренесла „кучетата“ си, а после взела голям камък, хвърлила го във водата и извикала:

– Така ви се пада, глупави хора, след като не изпълнихте заръката ми: изгубихте възможността да възкръснете, след като умрете! Ще си стоите там, където ви оставят, като падналия на дъното камък и както него ще се превърнете в част от пръстта. Ако ме бяхте послушали, можеше да умираете много пъти, както умирам аз, и да се възраждате толкова често, колкото го правя и аз. Ала вие предпочетохте да бъдете черни хора в живота и бели кости в смъртта.

Месечината била сърдита, а змиите съскали толкова злостно, че хората се зарадвали, когато всички те се скрили зад дърветата. При това черните решили:

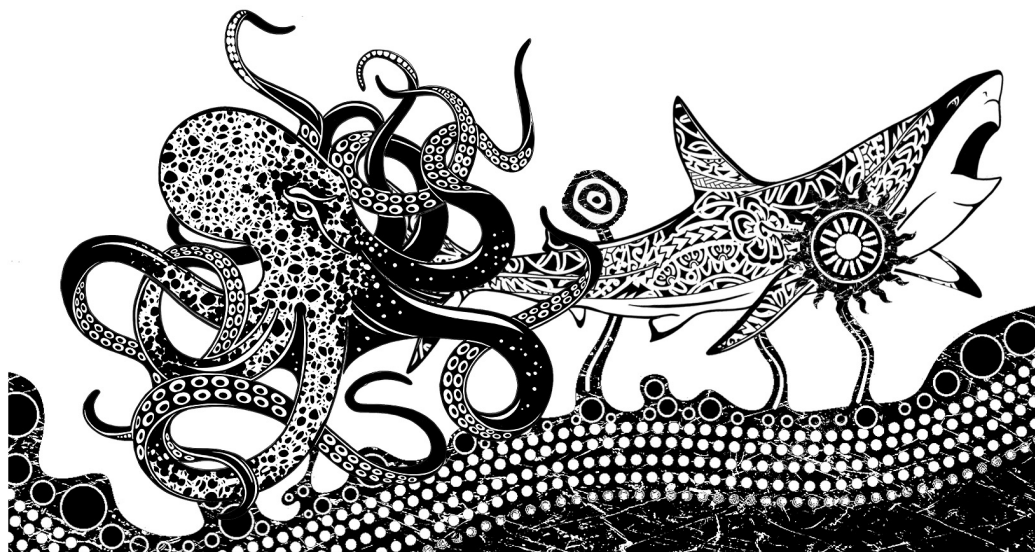
– Ако Балу не е наблизно, а кучетата ѝ не ни оставят на мира, ще ги убиваме!

Оттогава нататък щом видели змия, черните хора я убивали. Ала Балу им пращала още и още змии, като си казвала: „Докато има черни хора, ще има и змии, за да им напомнят как не ме послушаха!“

РОЛА-МАНО И ВЕЧЕРНАТА ЗВЕЗДА

Рола-Мано бил старец, който живеел в океана. Всички съкровища в сивия океан му принадлежали: от бляскавите бисери до розовите корали. Негова обител били сенчестите дълбини, където лъчите на слънцето изглеждали сиви и зелени. Кафявите водорасли там били неговите дървета, полюшвали се като клони насам-натам по течението на водата. По дъното имало меки морски треви, но в сенките се криели и безброй страшилища. На входа на пещера в подводните скали се спотайвал големоок октопод, прострял дългите си пипала в очакване на жертва. Сива акула ту се показвала от водораслите, ту се гмуркала в тях, плувайки плавно, сякаш едва се помръдвала, а риби с ярки цветове бързо се стрелкали далече от опасността. Огромен краб трوماво бързал към скривалището си зад една раковина. Такова било царството на Рола-Мано, морския човек.

Веднъж той отишъл да лови риба в една плитчина близо до брега, обрасла с мангрови дървета и храсти. Уловил много риба, запалил огън и я опекъл. Докато се хранел, видял, че отдалече се задават две жени. Били стройни и красиви като вечнозеленото дърво златен ват, разнасящо ухание с жълтите си цветове. Чувал ги, че разговарят, и гласовете им били като полъха на нощен бриз в речните тръстики.

Рола-Мано се скрил в клоните на едно мангрово дърво и когато жените наближили, хвърлил отгоре им мрежата си. Едната жена обаче се гмурнала във водата и избягала. Мъжът толкова се ядосал, че скочил подире ѝ с пламтяща главня в ръка. Ала щом главнята докоснала водата, от нея се пръснали искри и се разпрострели по цялото небе – затова и до ден днешен на небето има златни звезди.

Не успял Рола-Мано да хване жената и след известно време се върнал в плиткото. Взел другата жена да живее завинаги с него на небето и тя се превърнала във Вечерната звезда.

